



Sygn. akt II KK 294/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej,
w sprawie **M. B.**

skazanej z art. 271 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 grudnia 2016 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanej,
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II K .../16,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. B. pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa wypełniającego znamiona zawarte w art. 271 § 1 k.k., mającego polegać na tym, że w okresie od 10 do 14 grudnia 2015 r. w K., jako pracownik firmy In Post Sp. z o.o. uprawniony do wystawiania dokumentów w postaci adnotacji w przedmiocie otrzymania przesyłki na zwrotnym poświadczeniu odbioru, poświadczyła nieprawdę co do

okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że na zwrotnym poświadczeniu odbioru kierowanym do Sądu Rejonowego w K. w sprawie II W .../15 w rubryce „Nie podjęto w terminie” naniósł datę 18.12. 2015 r., która była niezgodna ze stanem faktycznym.

W dniu 13 kwietnia 2016 r., prokurator Prokuratury Rejonowej w K., na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., skierował do Sądu Rejonowego w K. wniosek o wydanie wyroku skazującego oskarżoną bez konieczności przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie jej na podstawie art. 271 § 1 k.k., kary 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz obciążenie oskarżonej opłatą i kosztami postępowania. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że okoliczności popełnienia czynu zarzucanego M. B. nie budzą wątpliwości, ponieważ złożyła ona wyjaśnienia korespondujące z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie, w których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa oraz złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze, którą ustalono z nią w toku przesłuchania.

Ustosunkowując się do tego wniosku, M. B. sporządziła odpowiedź z dnia 18 kwietnia 2016 r., w której zwróciła się do prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. o umorzenie prowadzonego postępowania, kwestionując dotychczasowe ustalenia, w tym swoje zawinienie, gdyż jako osobę winną powstałej sytuacji wskazała praktykantkę, nad którą w jej ocenie, w sposób niedostateczny sprawowała służbowy nadzór. Zakwestionowała także celowość wymierzenia uzgodnionej z nią kary, na co pierwotnie przystała.

Pismo to wpłynęło do Sądu Rejonowego w K. w dniu 22 kwietnia 2016 r. i zostało załączone do akt sprawy o sygn.: II K .../16.

Mimo to Sąd Rejonowy w K., uwzględniając wniosek prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 18 maja 2016 roku (sygn. akt: II KK .../16) uznał M. B., za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę ośmiu miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku

miesięcznym oraz 180 złotych opłaty, a także obciążył ją kosztami postępowania w kwocie 70 złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 26 maja 2016 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w całości na niekorzyść skazanej i zarzucając

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu samodzielnego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez konieczności prowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z oskarżoną kary w sytuacji, gdy nie zachodziły podstawy do uwzględnienia tego wniosku, albowiem oskarżona przed skierowaniem sprawy na posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora nie tylko cofnęła swoją zgodę na wydanie wyroku w trybie powołanych przepisów, ale również zakwestionowała poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, co obligowało sąd do postąpienia zgodnie z nakazem wynikającym z art. 343 § 7 k.p.k., to jest zwrotu sprawy prokuratorowi”, wniósł o: „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niewątpliwie sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k. zobligowany jest do szczegółowej kontroli takiego pisma procesowego, zarówno pod względem merytorycznym, jak i formalnym. W ramach takiej weryfikacji niezbędne jest w szczególności sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie popadają w sprzeczność

z przepisami prawa (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2015 roku, V KK 96/15, LEX nr 1744200).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy w K. wydał na posiedzeniu w dniu 18 maja 2016 r., wyrok uwzględniający wniosek prokuratora, nie podejmując

próby weryfikacji stanowiska oskarżonej wyrażonego w piśmie z dnia 18 kwietnia 2016 r.

Tym samym dopuścił się rażącej obrazę przepisów wskazanych w kasacji, co uzasadnia uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

kc